

Sygn. akt XII Ga 65/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział XII Gospodarczy – Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SO Bożena Cincio-Podbiera

Protokolant: osobiście

po rozpoznaniu w dniu 30 marca 2016 r. w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie z dnia 21 września 2015 r. sygn. akt IV GC 611/15/S

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) spółka akcyjna w W. domagała się zasądzenia od (...) sp. z o.o. w K. kwoty 9 518,40 zł z odsetkami ustawowymi i kosztami procesu tytułem niepokrytych należności z faktur VAT oraz tytułem kary umownej za niewykonanie przez stronę pozwaną zobowiązania niepieniężnego w postaci utrzymania karty (...) w stanie aktywności w sieci powoda na czas oznaczony w umowach.

W sprzeciwie od wydanego nakazu w elektronicznym postępowaniu upominawczym strona pozwana podniosła zarzut przedawnienia, odwołując się do treści art. 750 kc, a także zarzut nieważności zastrzeżenia kary umownej na podstawie art. 483 par. 1kc w związku z art. 353/1/ kc w związku z art. 58 kc.

Wyrokiem z dnia 21 września 2015 roku Sąd Rejonowy dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie zasądził od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 2 937,90 zł z odsetkami ustawowymi, a w pozostałym zakresie powództwo oddalił, orzekając o kosztach procesu na podstawie art. 100 kpc. Sąd Rejonowy wskazał, iż powództwo było uzasadnione tylko w części, a to ze względu na bezzasadność podniesionego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia. Sąd ten przyjął, że termin przedawnienia roszczenia o opłatę abonamentową i wynagrodzenia za połączenia telefoniczne z umowy o świadczenie usług telefonicznych, zawartej na podstawie ustawy Prawo Telekomunikacyjne określa art. 118 kc. Ponieważ roszczenia strony powodowej z tytułu nieuiszczenia opłat za świadczone na rzecz strony pozwanej usługi telekomunikacyjne stały się wymagalne w okresie od maja do sierpnia 2012 roku, natomiast pozew wniesiono w dniu 29 sierpnia 2014 roku, zatem trzyletni termin przedawnienia jeszcze nie upłynął. Ponieważ strona pozwana nie kwestionowała faktu, iż zalega z zapłatą na rzecz strony powodowej należności z tych tytułów taką też kwotę Sąd Rejonowy zasądził na rzecz strony powodowej z odsetkami od dnia wytoczenia powództwa to jest zgodnie z żądaniem pozwu. Oddaleniem powództwa objęto zaś roszczenie dotyczące kar umownych albowiem Sąd Rejonowy uznał, iż podstawowym obowiązkiem strony pozwanej był obowiązek zapłaty za usługi

telekomunikacyjne do czego sprowadza się pojęcie utrzymania aktywnej karty (...), a zatem kara umowna została zastrzeżona od świadczenia pieniężnego, co w rozumieniu art. 483 kc jest niedopuszczalne.

W apelacji od tego wyroku strona pozwana zarzuciła Sądowi Rejonowemu naruszenie art. 750 kc przez błędne przyjęcie, iż nie doszło do przedawnienia roszczeń co do kwot oznaczonych fakturami wskazanymi w zestawieniu niezapłaconych faktur i not księgowych sporządzonym przez powoda, naruszenie art. 118 kc przez jego niewłaściwe zastosowanie oraz art. 5kc wobec przyjęcia, że nie doszło do nadużycia przez stronę powodową prawa podmiotowego. W motywach apelacji podniesiono, iż pogląd Sądu Rejonowego w kwestii przedawnienia nie został szczegółowo umotywowany ,natomiast przywołana przez Sąd Rejonowy uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2009 roku wskazywała, iż unormowanie ustawy Prawo Telekomunikacyjne dotyczące umowy o świadczeniu usług telekomunikacyjnych nie jest pełne i nie może być porównane do sposobu regulacji poszczególnych umów w kodeksie cywilnym skoro nie ma kompleksowego charakteru. Wskazując na niejednoznaczności zapisu art. 750 kc skarżąca wywodziła, iż przyjęcie argumentacji Sądu Najwyższego zawartej w tej uchwale prowadzi do wniosku, że nie jest dostateczne jakiegokolwiek uregulowanie w innych przepisach kwestii dotyczących umów o świadczeniu usług, w związku z czym argumentacja Sądu Najwyższego nie wyklucza stosowania art. 750 kc w zakresie, w którym świadczenie usług nie jest regulowane innymi przepisami. Brak tej regulacji dotyczy też terminu przedawnienia roszczeń wynikających z umów o świadczeniu usług telekomunikacyjnych wobec czego zastosowanie winien znaleźć kodeksowy, dwuletni termin przedawnienia. Powołując się zaś na treść art. 5 kc wywodziła skarżąca, że nawet nieaktywowała karty (...) i nie wykonywała żadnych połączeń wobec czego strona powodowa nie poniosła z tego tytułu żadnych kosztów, ani szkody, a w konsekwencji żądanie zapłaty za niewykonane usługi jest sprzeczne ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem powoływanego prawa i zasadami współżycia społecznego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja jest nieuzasadniona.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w powołanej uchwale III CZP 20/09 ustawa z dnia 21 lipca 2000 roku Prawo Telekomunikacyjne w kolejnych działach definiuje pojęcie usługi telekomunikacyjnej, rozbudowuje i uszczegóławia regulacje dotyczące usług telekomunikacyjnych, określa treść umowy, prawa i obowiązki dostawcy usług, rozstrzyganie sporów, odpowiedzialność przedsiębiorcy, obowiązkowe postępowanie reklamacyjne oraz termin przedawnienia roszczeń służących użytkownikowi wobec operatora. O ile Sąd Najwyższy stwierdza, że unormowanie Prawa Telekomunikacyjnego nie jest pełne i nie można go porównać do sposobu regulacji poszczególnych typów umów w kodeksie cywilnym bowiem nie ma ono kompleksowego charakteru, o tyle kwestii świadczenia usług telekomunikacyjnych poświęcono określoną część ustawy, precyzując minimalne wymagania treści umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych i regulaminu świadczenia tych usług, które kształtują łącznie stosunek prawny wiążący strony, to jest dostawcy usług telekomunikacyjnych i ich użytkownika. Sąd Najwyższy wywiódł, że na poziomie ogólnym możliwa jest rekonstrukcja obowiązków stron, jak też możliwe jest wskazanie celu społeczno-gospodarczego umowy, co prowadzi do wniosku, że elementy istotne umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zostały wystarczająco uregulowane przez inne przepisy w rozumieniu art. 750kc, to jest przez przepisy ustawy Prawo Telekomunikacyjne. W konsekwencji fakt uregulowania umów telekomunikacyjnych w Prawie Telekomunikacyjnym oznacza, iż do umów tych nie mają zostawiania przepisy o zleceniu. Ponadto, umowa o usługi telefoniczne, jak to wynika z definicji usługi telefonicznej zawartej w tej ustawie, należy do kategorii umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych wobec czego odesłanie z art. 750 kc nie ma tu zastosowania, a szczególnie odesłanie do art. 751 kc, który reguluje termin przedawnienia roszczeń. Z tych względów termin przedawnienia roszczenia o opłatę abonamentową i wynagrodzenie za połączenia telefoniczne z umowy o świadczenie usług telefonicznych określa art. 118 kc.

Niesłusznie zatem wywodzi skarżący, iż Sąd Najwyższy przyjął by stosowanie art. 750 kc nie było tu wykluczone, a to z uwagi na brak kompleksowej regulacji usługi w ustawie Prawo Telekomunikacyjne. Przeciwnie, Sąd Najwyższy wyraźnie wskazał, iż art. 750 kc, a w konsekwencji i art. 751kc nie znajdują w tych przypadkach zastosowania.

Zastosowanie znajduje zatem art.118kc, wedle którego termin przedawnienia roszczeń strony powodowej wynosi 3 lata. W niniejszym przypadku przedawnienie zatem nie nastąpiło i roszczenie strony powodowej w zakresie, w którym zostało uwzględnione przez Sąd Rejonowy jest usprawiedliwione.

Niesłusznie też powołuje się strona skarżąca na art 5 kc. W sprzeciwie strona pozwana wskazała jedynie, iż brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania zasadności powództwa, które winno być oddalone. Strona pozwana nie odniosła się do treści przedłożonych przez stronę powodową dokumentów, poza zarzutami przedawnienia i bezprawności naliczenia kary umownej, a także analizy prób ugodowego rozwiązania sporu, które nie zakończyły się porozumieniem. Tymczasem strona powodowa w odwołaniu do treści łączących strony umów wywiodła, iż strona pozwana otrzymała oraz zapoznała się i zaakceptowała warunki regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych, warunki oferty promocyjnej oraz cennik usług, na podstawie których dokonano fakturowania należności miesięcznych, a także zakwestionowanych przez Sąd Rejonowy kar umownych. Inaczej mówiąc, strona pozwana nie przedstawiła żadnych argumentów ani dowodów, zmierzających do obalenia dowodów strony powodowej, które wskazują na zasadność jej roszczenia w zakresie należności objętych fakturami VAT, które to należności Sąd Rejonowy uznał za usprawiedliwione.

Nie może zatem strona pozwana w sposób zasadny wywodzić, iż doszło do naruszenia art 5 kc. Przedstawione przez stronę powodową faktury VAT oraz rozliczenie zbiorcze wskazują, iż stronie pozwanej naliczono należności z tytułu abonamentu telefonicznego, opłaty za połączenia (...), (...)y, internet. Dokumenty te zawierają też dane dotyczące ilości połączeń oraz rodzaju połączeń z rozbiciem na poszczególne sieci. Nadto, sama okoliczność wskazana w sprzeciwie, iż strona pozwana podjęła próby polubownego rozwiązania sporu, zgłaszając gotowość zapłacenia zaległej należnej kwoty, poza karą umowną, przeczy twierdzeniom apelacji jakoby należności objęte fakturami nie były należne. Zresztą, jak już wspomniano, na okoliczność nienależności przedmiotowych usług strona pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów, choćby osobowych. Natomiast deaktywacja kart (...) stanowiła podstawę rozwiązania umów, a następnie naliczenia kar umownych, które jednak okazały się sprzeczne z ustawą. Z kolei, niezależnie od ilości wykonywanych połączeń, strona pozwana zawierając umowę ze stroną powodową zobowiązywała się tym samym do pokrycia opłat abonamentowych, które zostały uwzględnione w przedmiotowych fakturach.

Z tych względów apelacja nie może odnieść skutku i podlega oddaleniu na podstawie art. 385 kpc.

SSR E. Ostrowska-Suchmiel